

Parter i hovedsagen

JR (C-566/19 PPU) og YC (C-626/19 PPU)

Konklusion

Artikel 6, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 skal fortolkes således, at begrebet »udstedende judiciel myndighed« i denne bestemmelse forstand finder anvendelse på de offentlige anklagere i en medlemsstat, som varetager strafferetlig forfølgning, og som er underlagt deres overordnede ledelse og kontrol, når deres stilling giver dem en garanti for uafhængighed, bl.a. i forhold til den udøvende magt, i forbindelse med udstedelsen af en europæisk arrestordre.

Rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, skal fortolkes således, at de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse af en person, mod hvem der er udstedt en europæisk arrestordre med henblik på strafferetlig forfølgning, er opfyldt, når betingelserne for udstedelse af denne arrestordre og navnlig spørgsmålet om, hvorvidt denne afgørelse er forholdsmæssig, i henhold til den udstedende medlemsstats lovgivning er underlagt domstolsprøvelse i denne medlemsstat.

(¹) EUT C 337 af 7.10.2019

EUT C 383 af 11.11.2019

Domstolens dom (Første Afdeling) af 12. december 2019 – fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt mod XD (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank Amsterdam – Nederlandene)

(Sag C-625/19 PPU) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel hasteprocedure – politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – artikel 6, stk. 1 – begrebet »udstedende judiciel myndighed« – kriterier – europæisk arrestordre udstedt af en medlemsstats anklagemyndighed med henblik på strafferetlig forfølgning)

(2020/C 54/15)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Amsterdam

Part i hovedsagen

XD

Konklusion

Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, skal fortolkes således, at de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse af en person, mod hvem der er udstedt en europæisk arrestordre med henblik på strafretlig forfølgning, er opfyldt, når betingelserne for udstedelse af denne arrestordre og navnlig spørgsmålet om, hvorvidt denne afgørelse er forholdsmæssig, i henhold til den udstedende medlemsstats lovgivning er undergivet domstolsprøvelse i denne medlemsstat.

(¹) EUT C 382 af 11.11.2019.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 12. december 2019 – xx mod xx (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank Amsterdam – Nederlandene)

(Sag C-627/19 PPU) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel hasteprocedure – politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – artikel 6, stk. 1 – begrebet »udstedende judicial myndighed« – kriterier – europæisk arrestordre udstedt af en medlemsstats anklagemyndighed med henblik på straffuldbyrdelse)

(2020/C 54/16)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Amsterdam

Parter i hovedsagen

ZB

Konklusion

Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der tillægger en myndighed, der deltager i forvaltningen af retsplejen, men ikke selv er domsmyndighed, kompetence til at udstede en europæisk arrestordre med henblik på straffuldbyrdelse, men ikke foreskriver adgang til en særskilt domstolsprøvelse af denne myndigheds afgørelse om at udstede en sådan europæisk arrestordre.

(¹) EUT C 383 af 11.11.2019.